

bringer paa denne Post, hvad jeg havde troet nødvendigt, men jeg forudsætter da, at man vil tage Beløbet op i Summen og erkende, at det er en gal Opsummering. (Ordføreren (Neergaard): Det staar der!) Ja, men den mangler vistnok i Hovedsummen, men det kunne vi jo se nærmere efter. Den ærede Ordfører udtalte sig med Hensyn til Understøttelser om den Analogi, der var at tage fra Statsbanerne. Jeg indrømmer, at det er ret ufuldkomne Bestemmelser, vi have i Statsbaneloven om Understøttelse til Enker og Børn. Smidlertid skulle vi jo følge disse Bestemmelser, og jeg er ganske enig med den ærede Ordfører i, at for den Slags Forhold, som der her er Tale om, hvor de vedkommende slet ikke have nogen Ret, men hvor det drejer sig om en ligesvem Gave, maa man trække en Grænse, selv om det kun er smaa Understøttelser, det gælder, saaledes at man i alt Fald ikke kommer ud over det, som vedkommende vilde have faaet, hvis de de vare berettigede til Understøttelser. Den ærede Ordførers Betragtning har jeg altsaa ikke noget imod. Den ærede Ordfører omtalte Betydningen af den Udveksling, der skal finde Sted ved Jernbanebrevsamlingssteder og ved Brevsamlingssteder, der ere beliggende ved Diligencerouter. Betydningen staar omtalt i Ministeriets Skrivelse. Det er kun Spørgsmaalet om de 200, eventuelt 500, Kroners Pengebreve og Papper, jeg vil dvæle ved. For Resten er det jo klart nok, at Bestemmelsen om de 200 Kr. gaar ud paa Udbringningen af Postfager i det samme Maal, som allerede gælder over for Landpostbudene. De 500 Kr. gælder for Udvekslingen af Sager over for Brevsamlingssteder. Jeg tror, det er tilstrækkeligt at sige det. — Jeg skal saa omtale Udbringingsforslagene til Telegrafvæsenet. Der er et lille Forslag om Medsættelse af Summen med 7,650 Kr. Jeg har ikke forstaaet, hvad Forslaget gik ud paa. Jeg saa nok, det var en Medsættelse, men efter den ærede Ordførers Udtalelse maa jeg altsaa antage, at det staar fast, at det er en Forøgelse af en Del af Telegrafstiklassen, man nøgter. Det maa jeg selvfølgelig finde mig i, der er ikke andet ved det at gøre. Det er jo ganske sikkert, at der trænges til Forøgelse. Det vil jo ses deraf, at i Fjor har man maattet anvende mere end paaregnet af Medhjælpssummen, naar Forretningen skulde passeres. Smidlertid, nogen Forøgelse kommer der ogsaa i Aar, og det maa man jo for saa vidt skønne paa.

Dernæst var den ærede Ordfører inde paa en ret udførlig Omtale af Telefonvæsenet og dets Stilling. Jeg maa ogsaa

følge lidt med der. For det første blev det accentueret, at vi i saa høj Grad mangler en Lovgivning paa Telegrafvæsenets og Telefonvæsenets Omraade. Det er ganske rigtigt, men jeg tror, den ærede Ordfører fejlede noget ved at angive i hvilken Retning det Lovforslag, der har været fremme i 1883, gik. Det angaar kun Anbringelsen og Benyttelsen af de Staten og private Jernbaner tilhørende Telegraf- og Telefonledninger. Det er ikke nogen Telegraf- og Telefonlov i snævrere Forstand (Ordføreren [Neergaard]: Jo!). Ja, jeg kan i hvert Tilfælde ikke se det, men ganske vist, man maa optage dette Forslag igen, det vil af flere Grunde være nødvendigt. Telegraf- og Telefonvæsenet er i og for sig uheldigt stillet her i Landet, thi medens de fleste Lande i Europa have en Lovgivning om Telegrafer og Telefoner, og Staten har Eneret — i Tyskland har man i den Grad Eneret, Monopol, paa Telegraf- og Telefonanlæg, at man forbyder Telefonanlæg, fordi det falder ind under Telegrafanlæg —, saa mangle vi ganske en Lovgivning i saa Henseende. Sverige og Danmark ere, saa vidt jeg hukker, de eneste Lande, der mangle en Lovgivning, endog saa blot om Anbringelse af Telegraf- og Telefonledninger, endstige om Eneret for Staten. Det eneste Sted, hvor vi, som den ærede Ordfører anførte, gøre vor Ret gældende, er Søterritoriet, i Kraft af Statens almindelige Højhedsret, ellers har enhver her i Landet Ret til at anlægge Telegraf- og Telefonledninger uden videre. Nu er det ganske sikkert, at vi maa have en Lov, der tilfikrer Staten Ret til at benytte dels offentlige dels private Indretninger til Anbringelse af Telegraf- og Telefonledninger. Vi maa nemlig erindre, at nu ere vi gaaede ind paa at udvikle Telefonvæsenet og have ganske naturligt maattet gøre det. Vi udvikle det nu dels internationalt og dels inden for Landets Grænser i Hovedlinier. Internationalt udvikle vi Telefonvæsenet saaledes, at der, efter at vi have trukket en Linie til Forbindelse med Sverige og Aarhus, i Aar er bevilget en Linie til Kolding, der over Landgrænsen sætter os i Forbindelse med Hamborg og Berlin. Ved Siden af det have vi i Aar og i Fjor faaet Bevilling til Anlæg af en Telefonledning paa Statens Regning, som vil komme til at gaa fra København i en lige Linie over Fyn til Esbjerg. Jeg maa straks sige, at hvad Bevillingen fra Kolding til Esbjerg angaar, har jeg gjort det ærede Udvalg opmærksom paa, at det er ønskeligt at faa Summen, det her drejer sig om, bevilget, og det er for saa vidt tilfældigt,